

Když slunce hrálo

Dalibor Janda

Když slunce hrálo,
úsvitem krás,
třpyt něhy mělo,
zbyl jen Tvůj pláč.

Po tvářích stlaní,
odplynul nám,
od štěstí ptaní,
je ten tam.

Když slunce hrálo,
čas mířil dál,
bylo to málo,
stále se ptám.

Kde jsou Tvé dlaně,
kam zmizel pláč,
toužím snad marně,
proč nač.

Když slunce hrálo,
co dalo nám,
jen příběh vzalo,
jak vypadám.

Od slzy k pláči,
bývá jen krok,
jsme dva hráči,
nádherný rok.

Když slunce hrálo,
den měnil tvář,
noc byla blízko,
tajemná zář.

Nebe nad hlavou,
hm bez mraků,
já tu z oblohou,
bez Tvých doteků.

Když slunce hrálo,
paprsky v tmách
jiskřivě plálo
Tobě na řasách.

Polibků přání,
z pohledů roj,
něžností chrání,
váhavý boj.

Jo když slunce hrálo,
řekla jsi pojd',
tuhou nám hrálo,
na dlouhou pouť.

Pak pláč probudí,
vrátí Tě zpět,

tak se neztratí,
ten náš svět....hmmm...ten náš svět 2x